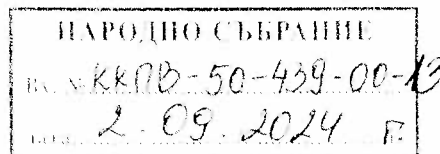

СОФИЙСКА АДВОКАТСКА КОЛЕГИЯ
София 1309
бул. Тодор Александров 137, ет.2 и 3
register@sak-sas.bg

Изх. № 1491

Дата 02.09.2024 г.

**ДО
ПЕТДЕСЕТОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ**

**ДО
КОМИСИЯ ПО КОНСТИТУЦИОННИ И
ПРАВНИ ВЪПРОСИ**

**На вниманието на:
Г-жа Анна Александрова, Председател на
ККПВ**

СТ А Н О В И Щ Е

Относно: общ Законопроект за изменение и допълнение на Закона за адвокатурата със сигнатура 50-454-37-5 на приетите на първо гласуване на 14.08.2024 г. Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за адвокатурата

**От
Адвокатския съвет на Софийската
адвокатска колегия, представляван от
Председателя на САК – адвокат Стефан Марчев**

**Уважаема госпожо Александрова,
Уважаеми народни представители, членове на Комисията по
конституционни и правни въпроси,**

Във връзка със Становище с изх. № И-1721/15.08.2024 г. по описа на Върховния касационен съд по Законопроект с вх. № 50-454-01-53 от 30.07.2024 г., подадено в Комисията на 15.08.2024 г., Софийският адвокатски съвет моли при преценката на изложените в Становището на ВКС предложения за изменения между първо и второ четене Комисията да вземе предвид и следните съображения, подкрепящи Законопроекта в приетия на първо четене вид, а именно:

1. Във връзка с предложението на ВКС в чл. 36, ал. 3 и ал. 5 от Закона за адвокатурата (ЗА) след думите „*министъра на правосъдието*“ да бъдат добавени

думите „министъра на икономиката“, следва да се съобрази, че министърът на правосъдието не е представител на предоставящите адвокатски услуги, за да се търси баланс в отношенията адвокат-клиент. На общо основание министърът на правосъдието следва да преценява баланса на интересите на адресатите, обвързани от Наредбата по чл. 36, ал. 3 и 5 ЗА.

От друга страна, ползвателите на адвокатски услуги могат да бъдат както държавни органи / администрации, така и търговски дружества или други юридически лица и правни образувания, както и физически лица (имащи или не качеството на потребители) – министърът на икономиката няма специални правомощия или функции, за да играе особена роля, различна от тази на министъра на правосъдието. Нещо повече – при издаването на Наредбата министърът на правосъдието не би действал в качеството си на защитник на интересите на адвокатите, за да се търси баланс в лицето на друг министър, който да има качеството на защитник на интересите на потребителите на адвокатски услуги.

2. На следващо място във връзка с предложението на ВКС думите „*по предложение на Висшия адвокатски съвет*“ (ВАДС) да бъдат заменени с думите „*след съгласуване с Висшия адвокатски съвет*“ (ВАДС) намираме, че ВАДС в най-голяма степен познава спецификите на отделните адвокатски услуги и всеки аспект на адвокатската професия. Поради това считаме за естествено, съответстващо на принципите на независимост и самоуправление на адвокатурата (чл. 134, ал. 1 от Конституцията) приемането на Наредбата по чл. 36, ал. 3 ЗА да става **по предложение (а не след съгласуване) от Висшия адвокатски съвет.**

3. Относно предложението на ВКС в § 5, т. 1, изр. 2 ЗИД ЗА накрая на приетия на първо четене текст да се добави „*най-късно в двуседмичен срок от постъпване на искането*“ с оглед аргументите срещу предложението за отпадане на същия срок в ал. 6 на чл. 29 ГПК (изложени по-долу), допълването на т. 1, изр. 2 с този срок няма да е необходимо.

Все пак, в частта относно продължителността на срока, считаме, че двуседмичен срок би създал практически трудности за спазването му от адвокатските съвети, тъй като дори Съветът на САК, който има редовни заседания всяка първа и трета сряда на месеца, би изпадал в забава в месеците, в които има пета сряда, отделно от това в определени периоди от годината САК провежда заседания неритмично и макар и рядко има 3-седмични периоди без заседание на Съвета. Предполагаме, че аналогично е положението и в останалите колегии в страната, поради което с оглед житейските процеси в органите на адвокатурата намираме за по-удачен 1-месечният период, като в болшинството случаи практически няма да се налага той да бъде използван в пълната му продължителност.

4. По отношение на искането на ВКС в новата ал. 6 на чл. 29 ГПК да отпадне правото на определен от съответния адвокатски съвет адвокат да откаже представителството по делото, ако съдът намали възнаграждението, определено от адвокатския съвет, следва да се държи сметка, че и понастоящем няма механизъм за задължаване на адвокат да поеме защита по чл. 29 ГПК. Определянето на адвокати от регистъра за правна помощ, се прави от адвокатските съвети не защото тези адвокати са дали съгласието си да бъдат определяни за особени

представители, а защото все пак са изразили преди вписването си съгласие да бъдат определяни за служебни защитници, докато всички останали адвокати следва да бъдат изрично питани от определящия ги съвет дали са съгласни да поемат дадена защита, което би забавило допълнително процеса.

Или по-общо – всяко лице, полагащо труд, разполага с правото да откаже предоставянето на работната си сила, когато счита, че предложеното му възнаграждение е несъответстващо на усилията и времето, които следва да вложи за изпълнение на възложената му работа. Няма причина такова право да е отречено само за адвокатския труд при особено представители.

5. Във връзка с позоваването от ВКС на защитата на дете в хипотезата на чл. 29, ал. 4 ГПК вр. чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето във вр. с чл. 23, ал. 1 *in fine* вр. чл. 21, т. 2 от Закона за правната помощ следва да се държи сметка, че засилената грижа на държавата спрямо децата да им бъде осигурена адвокатска защита не е аргумент за отпадането на правото на адвоката на отказ от защита при унизително ниско възнаграждение. Напротив – тъкмо защото държавата иска да гарантира правото на адвокатска защита на децата, затова в правната рамка, обезпечаваща тази грижа, трябва да има гаранции за адвокатските права, за да не се стига до отказ от поемане на защита, особено по дела, които изискват влагане на по-големи усилия и старание от страна на адвоката в защита правата и интересите на едно дете.

6. Относно § 5, т. 4 от Законопроекта, предвиждаща изменение на ал. 5 на чл. 78 от ГПК, и предложението на ВКС за отпадане на няколко израза в изречение първо и изцяло отпадане на изречение второ и трето, моля да съобразите следните възражения.

6.1. Във всяка икономическа сфера опитът, квалификацията и/или специализацията са обичаен ценообразуващ фактор – всеки професионалист в която и да е сфера с натрупването на опит и специални знания увеличава размера на възнаграждението за предоставяните от него услуги. Дори само един пример е достатъчен за онагледяване на предходното – консултацията при лекар, който е и доцент или професор, струва повече от преглед при дипломиран доктор по медицина без специалност, при все че здравният проблем на пациента е един и същ. Аналогично е положението в която и да е сфера, включително без да се отчита наличието на научни или образователни степени, а само на база натрупан в професионалния път опит.¹

Една страна по дело не може да влияе върху избора на адвокат на насрещната страна, но тя с извънпроцесуалното си поведение е принудила/предизвикала насрещната страна да потърси адвокатска защита и това е правопораждащият факт на деликтната ѝ отговорност, а завършващият фактическия състав факт е финалният съдебен акт, разпределящ разноските.

В становището си ВКС изтъква като мотив, че ако не отпаднат тези критерии, това би означавало съдът да събира доказателства относно квалификацията, опита или специализацията на адвокат, въпреки че те не били

¹ Следва да бъде отбелязано, че съдиите, които са придобили научна степен „доктор“ или „доктор на науките“, получават допълнително възнаграждение за придобитата научна степен (чл. 14а, ал. 2 от Закона за развитие на академичния състав на Република България) и няма нито правна, нито житейска логика да се очаква допълнителната квалификация на адвоката, обективизирана в придобитата научна степен, да не се отразява на възнаграждението на адвоката, което договаря с клиента си.

използвани по делото. Ако възникне спор по повод възражение за прекомерност, няма пречка да се съберат и такива доказателства. Но по-важното в случая е, че няма как да бъде преценено *неизползването* на натрупан професионален опит, докато обратно – *използването* му, макар и трудно установимо като обективен факт, е опитно житейско правило, за което не е необходимо нарочно събиране на доказателства, защото естествено се подразбира. Също така – по-добре е в закона да има въведен такъв критерий и съдът да може да извърши преценка, че по конкретно дело е бил неотнотисим, отколкото да няма въведен такъв критерий за преценка относно прекомерността на възнаграждението, а да се окаже, че има значение за преценката.

6.2. Според ВКС квалификацията, опитът и специализацията на адвоката са неотнотисими в производството по чл. 78, ал. 5 ГПК, в което преценката за прекомерност на възнаграждението се извършва на базата на обема на реално предоставената услуга.

Според виждането на Адвокатския съвет на Софийската адвокатска колегия (АС на САК) при преценката относно наличието или липсата на прекомерност следва да се изхожда от това, че претендираните разноски *сá* направени – това е вредоносният резултат от деликта, от увреждането на спечелилата страна.

Границата на репарирание на едно непозволено увреждане е там, където се появява неоснователно обогатяване, т.е. присъждане на обезщетение, по-голямо от претърпените вреди, или дори и да не е по-голямо от вредата, то размерът му да е екзорбитантен (не просто прекомерен, а свръх прекомерен, накърняващ общоприетите разбирания за справедливо и морално възмездяване на положения труд). Но при претендирането на разноски винаги се представят доказателства за това, че те са сторени, т.е. намаляването на актива на спечелилата страна е винаги установен факт и тя претендира обезщетение до размера на доказаната си вреда. Следователно при претендирането на разноски никога не се преминава границата на неоснователно обогатяване в първата разгледана по-горе хипотеза (репарирание на доказаната загуба), респективно в производството по чл. 78, ал. 5 ГПК трябва да се търси дали е налице втората хипотеза – свръх прекомерност на иначе доказаната вреда.

Заради чувствителността на темата в законопроекта е заложена нормативна граница, над която изгубилата страна да има право да повдигне въпроса пред съда, който при съобразяване на заложените критерии да прецени накърнява ли се чувството, общоприетото усещане за справедливост, въпреки че претендиращата разноски страна е доказала понасянето на вреди в даден размер. В случая тази нормативно заложена граница е изключително ниска (само 1/3 над платеното от възразяващата страна). Като база за сравнение следва да се съобразят и натрупаните в съдебната практика примери за свръх прекомерни неустойки, налагащи съдебна намеса за намаляването им. Тъй като обаче неустойка може да бъде уговорена за каквото и да е договорно задължение, както и защото тя може да бъде както обезщетителна, така и обезпечителна или санкционна, не е възможно спрямо уредбата на неустойката на нормативно равнище да бъдат уредени критерии, които съдът да съобразява при направено искане за намаляване заради възражение за прекомерност. Обратно – в случая на адвокатските възнаграждения това е възможно и тъкмо това е същината на предложените със законопроекта изменения и допълнения.

6.3. Според виждането на ВКС компетентността на адвоката следва да намери отражение при предоставянето на услугата, а не да бъде самостоятелен критерий при преценката за прекомерност на възнаграждението.

По мнение на АС на САК компетентността на адвоката е заложена като критерий за съда дали да намали като прекомерно претендираното възнаграждение в контекста на преценката *дали още при сключването на договора за правна помощ има недобросъвестност между договарящите страни във вреда на насрещната по делото страна*, която е трето лице за правоотношението доверител-довереник по договора за правна помощ, т.е. съдът следва да прецени дали договореното, платено и претендирано възнаграждение неморално надхвърля обичайното, което адвокат с даден опит и компетентност по принцип (извън конкретното дело) би договорил за подобен случай още в началото на делото или на съответния етап от производството, когато поема защитата. Следователно преценката дали едно възнаграждение е прекомерно, не следва да бъде изнесена към края на производството. Нещо повече - за да стои въпросът дали да се намали възнаграждението, което едната страна е заплатила на своя адвокат, това означава, че спорът е решен в нейна полза, а щом адвокатът е спечелил делото, то защитата му е била компетентна в контекста на предмета на делото и изхода му.

Производството по чл. 78, ал. 5 ГПК на практика облагодетелства делинквентна и санкционира страната, която не само е ощетена, но е и доказала вредите си. Намалването на възнаграждението представлява частичен отказ на съда да предостави съдебна защита на една увредена страна. Затова съдът следва във всеки случай на повдигнато възражение за прекомерност да съобрази предложените в законопроекта критерии и на базата на тях да откаже защита на увредената страна или да признае правото ѝ да възстанови доказаните си вреди.

6.4. ВКС намира за ирелевантно и времето, в което правната услуга е възложена на адвоката, тъй като това зависело единствено от волята на възложителя. В Наредба № 1/2004г. на ВАДС² има корекционни коефициенти за извършване на действия в неработни дни или в условията на спешност. Аналогични разпоредби има и в Тарифата за нотариалните такси, т.е. този критерий, като такъв от значение за определянето на размера на възнаграждението / нотариалната такса, не е непознат за позитивното ни право.

Ответник по търговско дело или лице с наложени обезпечителни или привременни мерки или лице, което има правен интерес да спре вписване в ТРРЮЛНЦ, не винаги, дори и при полагане на дължимата грижа, може бързо да намери адвокат с подходяща квалификация, опит и специализация, за да може да защити правата си. Ако в София, където ефективно практикуват над 50% от действащите адвокати, е сравнително по-лесно да се намери адвокат с подходяща компетентност в огромното многообразие от правни сфери, то не така стои проблемът в по-голямата част от страната, а още по-изострено проблемът стои в малките населени места.

Това обуславя изпадането на страната по изброените по-горе или по други производства в обективна и безвиновна спрямо насрещната страна ситуация,

² която продължава да бъде част от позитивното ни право и след решението на СЕС по дело С-438/2022, според което съдът има право да откаже да я прилага в отделни нейни части

респективно може да постави адвокат в ситуация на необходимост да предприеме спешни действия в защита на поверения му интерес, включително чрез полагане на труд в почивни/празнични дни или в извънработно за повечето юридически професии време. Ето защо факторът време има своето място при преценката дали още при договарянето на възнаграждението то е било прекомерно или напротив – увеличеният му размер има своето основание, което не е било насочено към увреждане на насрещната страна, чието неправомерно поведение е предизвикало спечелилата страна да търси правна помощ и да направи разноски, дори и в по-голям от обичайния размер, без при това да е целяла прекомерно увреждане на насрещната страна.

6.5. Макар и по-абстрактен, критерият относно прекомерност на възнаграждението, изискващ преценка на *условията*, при които възложена и предоставена правната помощ, има своето място и важно значение в предложените промени, защото заради по-голямата си конкретика останалите критерии изключват и относими фактори, които житейски могат да възникнат, но да нямат нормативна регламентация.

Така например при първичен анализ относно прогнозния обем от необходима работа една защита може да се провижда от адвоката на ищец като тежка от фактическа и/или правна страна, но в течение на процеса и в резултат от пропуск на насрещната страна да направи защитно възражение или в срок да упражни друго свое процесуално право, защитата може значително да се облекчи. Подобен факт привидно може да направи платеното възнаграждение да изглежда прекомерно, но при преценка *към момента на договарянето* то да е обосновано и справедливо. Същевременно платеното възнаграждение няма да подлежи на частично връщане от адвоката на клиента заради пропускане на насрещната страна.

7. Според становището на ВКС въвеждането на условието възнаграждението на насрещната страна да е по-високо поне с 1/3 спрямо заплатеното от възразяващата страна, водело до блокиране на института на чл. 78, ал. 5 ГПК, целящ да предотврати неоснователно обогатяване.

Ограничението от страна на законодателя е аналогично с тези по чл. 206, ал. 1 ЗЗД и чл. 335, ал. 2 ТЗ – недопустимо развал. на договор за продажба при неизпълнение под една пета от цената, който размер се използва в практиката и по чл. 87, ал. 4 ЗЗД за всякакви договори и за непарични престации (напр. при договор за изработка). Частен случай на това законово ограничение на правата на насрещната страна е и чл. 210 ЗЗД при продажбата на недвижими имоти. Следователно това е познат законодателен механизъм за даване на оценка на нормативно ниво кога дисбалансът в отношенията се счита прекомерно нарушен и изисква предоставяне на съдебна защита и кога това не е наложително.

7.1. В подкрепа на твърдението си ВКС изтъква, че е възможно заплатените и от двете страни в процеса възнаграждения да са прекомерни.

От една страна, горното противоречи на чл. 36, ал. 2 ЗА вр. чл. 9 ЗЗД. Във връзка с това свое допускане ВКС не излага аргументи спрямо каква мяра биха се оказали прекомерни и двете възнаграждения, но същевременно излага мотиви срещу въвеждането на критерии, каквито законопроектът предвижда. От друга страна, ако всяка от страните цели неправомерно да се обогати чрез възлагането на разноските в тежест на другата страна, то лишаването ѝ от право да го стори при разлика по-малко от 1/3 между двете претенции за разноски, то това ще е спазване

на принципа, че никой не може да черпи изгодни правни последици от собствено недобросъвестно поведение. Не на последно място изтъкнатият от ВКС аргумент за прекомерност на възнагражденията и на двете страни е по-скоро теоретичен и е изтъкнат с цел предотвратяване приемането на изменението според предложения законопроект, а не защото практически има значим обществен интерес, нуждаещ се от защита.

7.2. В становището на ВКС се изтъква още, че не може да се очаква, че страните са запознати с пазара на правни услуги, както адвокатите, които го предоставят. Независимо дали една страна е запозната или не с пазара на правни услуги, тя е приела условията на своя довереник и без предвиденото в Законопроекта условие може да се окаже, че такава страна, която е платила напр. 30%, а не над 33% повече от насрещната страна, може да предизвика намаляване на присъдените в нейна тежест насрещни разноски, въпреки че изначално са били с 30% по-ниски от платените от възразилата страна. Или – дори възразяващата страна да е платила по-малко на своя довереник, напр. с 5-10%, възразявайки, тя може да предизвика намаляване от съда на разноските, които трябва да заплати, под тези, които самата възразяваща страна е намерила за приемливи и е платила. Ето защо разликата от над $\frac{1}{3}$ между платените от насрещните страни възнаграждения като критерий за *допустимост* на възражението за прекомерност следва да се отчита като нормативен израз на разумен баланс както между интересите на насрещните страни, така и като механизъм, който да облекчи съдилищата от допълнителна ангажираност да извършват преценка за прекомерност на всяко възнаграждение, когато немотивирано в края на устните състезания някоя от страните или и двете служебно са направили възражение за прекомерност на разноските за адвокат на насрещната страна.

7.3. Правилно ВКС уточнява, че институтът по чл. 78, ал. 5 ГПК не обслужвал адвокатите, а страните, които носят отговорността за разноските. De facto обаче, в огромното мнозинство от случаите при изпълномощен по делото адвокат възражението се прави от него, а не от страната, която рядко участва в процеса, наред с адвоката.

7.4. На следващо място ВКС изтъква, че по едно и също дело осъществената от адвокатите на насрещните страни правна помощ може да е много различна по обем. От една страна, обаче, срещу фактическата сложност за едната страна обикновено стои правна сложност за насрещната страна. А от друга страна, в споменатите хипотези на чл. 206, ал. 1 и чл. 87, ал. 4 ЗЗД също може като резултат да се достигне до прекомерно утежняване положението на продавача (или длъжника по непаричната престация по друг вид договор), т.к. последицата за него е водене на исков / изпълнителен процес за остатъка от цената, а дори може да доведе до неоснователно обогатяване на купувача (длъжника по паричната престация), ако кредиторът на паричната престация не може да събере остатъка от цената. Но тези норми безкритично и еднозначно се прилагат от съдилищата вече над 70 години, като законодателят нормативно е преценил да облекчи съда да не бъде арбитър за всеки конкретен случай, независимо че има или може да има дисбаланс в правата / интересите на насрещните страни.

7.5. Относно мотива на ВКС, че е възможно адвокатът на едната страна да се е включил много по-късно в процеса, следва да се подчертае, че такъв потенциален дисбаланс може да се урегулира с допълване на основание за правомерно

възражение, но не може да бъде аргумент за отпадане изобщо на допълнението, предложено със Законопроекта. От друга страна, "включването" може да е на по-късен етап само формално, а реално адвокатът може да е предоставял услугите от самото начало и такива обстоятелства не следва да бъдат предмет на изследване по делата, защото всяка страна, когато завежда дело или когато срещу нея бъде заведено такова, знае, че накрая може да ѝ се наложи да понесе разноските на насрещната страна, ако поведението ѝ в материалното правоотношение е било неправомерно.

7.6. ВКС изтъква и логически аргумент, че лице, което не се ползва от адвокатска защита, би се ползвало с повече права, тъй като при възражение за прекомерност за него няма да важи ограничението за разликата от 1/3. Повечето права на такава страна обаче, биха имали своето основание, а именно че такава защитаваща се сама страна не е изложила насрещната страна на никакъв риск да понесе разноски за адвокатско възнаграждение, затова ще има правото (привилегията) да поиска съдът да извърши преценка относно разноските на насрещната страна, без да се преценява съотношение между заплатени от насрещните страни възнаграждения. И тъкмо за такива хипотези предлаганите със Законопроекта критерии биха били само в помощ на съда, когато извършва преценка дали заплатеното от защитаваната от адвокат страна е прекомерно именно спрямо тези критерии, а не спрямо абстрактно и субективно усещане на съдията (съдебния състав).

7.7. Във връзка с развитите доводи, основани на практика на СЕС и в частност по дело С-714/2022г. следва да се възрази, че не е налице аргумент от по-силното основание, защото нищожността е най-тежкият порок на договорна клауза и следователно при друг вид нарушение на договора / закона от страна на търговец практиката на СЕС се явява е релевантна спрямо предлаганите със законопроекта изменения и допълнения в чл. 78, ал. 5 ГПК. Така например, когато съдебно решение само частично е в полза на потребител (напр. заради грешка в изчисляване на задължение, а не заради нарушаване на потребителско право), то всяка от страните следва да понесе пропорционално отговорността си за разноските на насрещната страна.

8. Според ВКС предходно изложените му мотиви се отнасят и за новото правило, че съдът не може да присъди по-нисък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на същото, заплатено на адвоката на изгубилата страна, като в допълнение към вече развитите съображения излага, че така на практика се въвеждало минимално възнаграждение, чийто размер е равен на заплатеното такова от насрещната страна, т.е. въвеждал се минимум, който не е основан на извършена от адвоката *реална* услуга по делото.

Освен вече изложените от АС на САК съображения за неоснователност на мотивите на ВКС за исканите промени в приетия на първо четене Законопроект, които важат съответно и за ограничението за минималния праг на намаление на присъдените разноски по повод направено възражение, което е било сметено за основателно, следва още да се съобрази, че *реалната услуга*, предоставена от адвоката на спечелилата страна, е защитеният неин правен интерес. Съдът сам ще е отсъдил в нейна полза, ако трябва да преценява дали платеното от нея адвокатско възнаграждение е прекомерно. И ако изгубилата страна е заплатила на своя адвокат над 1/3 по-малко и в резултат на възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК бъде осъдена да

поеме само толкова разноски, колкото сама е счела за справедливо и е платила на своя адвокат, то нито за тази страна, нито обективно ще е налице неоснователно обогатяване на насрещната страна, която не само е платила повече, но няма да може и да възстанови пълния размер на своите разноски по отблъскване на насрещната претенция, която е била призната от съда за неоснователна.

Ако пък изгубилата страна заплати повече разноски, но с по-малко от 1/3 повече от платените от нея на собствения ѝ адвокат, то това няма да бъде прекомерност, която да накърнява чувството за справедливост спрямо платеното от изгубилата страна.

9. И накрая, като общ извод от обсъденото становище на ВКС, АС на САК счита, че не само не следва да отпаднат изречения второ и трето на ал. 5 на чл. 78 ГПК, а следва да придобият следната редакция:

“Възражение за прекомерност може да се прави *само мотивирано*, ако възнаграждението, срещу което се възразява, е поне с една трета по-високо от възнаграждението на адвоката на страната, която го прави, ако тя е била представлявана от адвокат. Съдът *се произнася само по основанията, изложени в мотивите на възражението*, като не може да присъди по-малък размер на разноските за адвокатско възнаграждение от размера на заплатеното възнаграждение на адвоката на насрещната страна.”.

Мотивите, продиктували тези предложения за изменения, почиват на разбирането на АС на САК, че производството по чл. 78, ал. 5 ГПК следва да бъде изцяло основано на състезателното начало на процеса. Съдът следва да разгледа и да се произнесе по главния материалноправен спор, спрямо който е следвало да упражни правораздавателната си власт и функция. Вторичният спор относно това дали платеният от спечелилата страна адвокатски хонорар е прекомерен, е не само акцесорен и страничен за предмета на делото, но по-същественото е, че чрез държавното регулиране на тези отношения се навлиза в сфера, която на конституционно ниво е уредена на принципа на самоуправлението, както и се навлиза в отношения, свързани с пазар на услуги, основани на принципи и ценообразуващи фактори, които са коренно различни от тези в сферата на съдебната власт, които съдът не е длъжен да познава в детайли, за да постанови справедливо определение по иначе страничния за делото спор.

Във основа на гореизложеното Софийският адвокатски съвет със свое Решение от 21.08.2024 г. изразява подкрепа на Законопроект № 50-454-01-53 от 30.07.2024 г. в приетия от Народното събрание на първо четене в вид с предложените в т. 9 по-горе изменения, които Ви моля да имате предвид при разглеждането на второ четене на общ Законопроект за изменение и допълнение на Закона за адвокатурата със сигнатура 50-454-37-5

Настоящото становище е съгласувано и се подкрепя във всички негови части и от председателите на всички 27 адвокатски колегии, а именно:

1. Председателя на АК - Благоевград
2. Председателя на АК - Бургас
3. Председателя на АК - Варна
4. Председателя на АК – Велико Търново
5. Председателя на АК - Видин

6. Председателя на АК - Враца
7. Председателя на АК - Габрово
8. Председателя на АК - Добрич
9. Председателя на АК - Кърджали
10. Председателя на АК - Кюстендил
11. Председателя на АК - Ловеч
12. Председателя на АК - Монтана
13. Председателя на АК - Пазарджик
14. Председателя на АК - Перник
15. Председателя на АК - Плевен
16. Председателя на АК - Пловдив
17. Председателя на АК – Разград
18. Председателя на АК - Русе
19. Председателя на АК - Силистра
20. Председателя на АК - Сливен
21. Председателя на АК - Смолян
22. Председателя на АК - София
23. Председателя на АК – Стара Загора
24. Председателя на АК - Търговище
25. Председателя на АК - Хасково
26. Председателя на АК - Шумен
27. Председателя на АК – Ямбол,

но с цел процесуална икономия и спазване на определения в рамките на законодателната процедура срок за становища между първо и второ четене до 02.09.2024 г., е подписано само от председателя на Софийската адвокатска колегия.

STEFAN NIKOLAEV MARCHEV

2024.09.02 15:12:34 +02'00'

С уважение: _____

Стефан Марчев,
Председател на АС на САК